

EL 8è CONGRÉS DEL PARTIT, MARCAT PER LA CONTINUÏTAT

La llarga marxa de Convergència

El darrer cap de setmana, dies 27 i 28 de gener, Convergència Democràtica de Catalunya va celebrar el seu 8è congrés sota el lema «1 partit per la Catalunya dels anys 90». Enmig d'un clima d'absoluta tranquil·litat, el congrés ha servit perquè Miquel Roca passés a ocupar la secretaria general i perquè Jordi Pujol continuï exercint el seu liderat, ara des de la presidència de CDC.

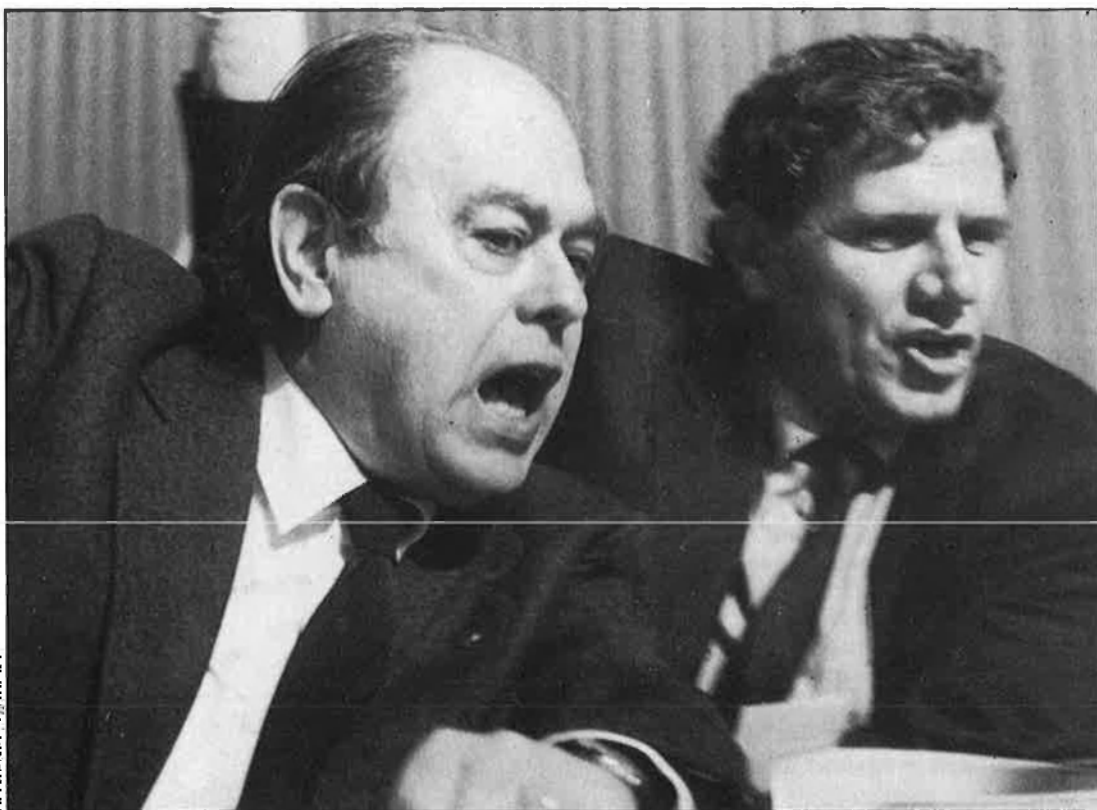
Josep Ma. Pasqual

El 8è Congrés de Convergència Democràtica de Catalunya ha estat un congrés tranquil, amb les sis ponències presentades aprovades en comissió, i gairebé per unanimitat, i amb l'elecció també gairebé unànime dels tres principals càrrecs directius del partit: la presidència, per a **Jordi Pujol**, amb el 99,65 per cent dels vots dels delegats; la secretaria general, per a **Miquel Roca**, amb el 94,23 per cent dels vots i la secretaria d'organització, per a **Josep Caminal**, amb el 93,36 per cent.

Les modificacions en la cúpula dirigent de CDC han aportat

relleu a la presidència del partit —fins al 8è Congrés el president era **Ramon Trias Fargas**—, un relleu a la secretaria general —el secretari general era **Jordi Pujol**—, un relleu a la secretaria d'organització —l'anterior secretari d'organització era **Antoni Comas**— i la desaparició del càrrec de secretari general per delegació —que ocupava **Miquel Roca**— són, no hi ha dubte, aspectes novedosos.

Però cal no enganyar-se, no han estat canvis fruit de l'enfrontament entre famílies, sinó simplement una adaptació «el que tocava fer en aquest moment». Així ho volia dir Pujol a Trias el dia que li va pretendre explicar la conveniència que la presidència del partit passés precisament de Trias a Pujol. I Trias, que és un *senyor*

Jordi Pujol és a partir d'ara el nou president de CDC.

—així ho va demostrar ell i ho va dir el mateix Pujol davant els 1.364 delegats— no li ho va posar difícil. Ha deixat la Presidència de CDC i prou.

Com **Antoni Comas**, l'ex-secretari d'organització, que és Conseller de Benestar Social, i que també es va guanyar davant els congressistes l'elogi públic de Pujol per tot l'afer del repartiment de bombones de butà a vells i a necessitats quan la vaga de repartidors que va afectar Barcelona fa uns mesos.

Josep Caminal serà a partir d'ara el tercer de l'aparell convergent. Tot i que era un dels membres del Comitè Executiu Nacional, es troba en una situació de cert retirament de la política activa. D'alguna manera hivernat per força, ja que **Caminal** és un polític

molt obert al diàleg amb la resta de les forces polítiques catalanes —bàsicament amb les dues amb pes específic: el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)—, i aquest diàleg s'havia frustrat sistemàticament en els darrers anys sovint per imperatius dels resultats electorals, sobretot en l'ordre municipal en què Convergència i Unió s'havia trobat abocada al pacte obligat amb l'ara ex-AP. Caminal ha abandonat el Col·legi de Metges, del qual era gerent, i s'ha apuntat entusiasta a la crida que li ha fet Miquel Roca.

Tot i haver accedit a la secretaria general, **Miquel Roca** només serà, tal com ja era abans del 8è Congrés, el número dos de Convergència. Dues fra-

ses seves adreçades al plenari del Congrés en el discurs de cloenda ho evidencien. L'una, referint-se a Pujol, que unes hores abans personalment havia proposat als delegats que Roca passés a ocupar la secretaria general; «els congressistes han fet més cas a la teva confiança que a mi mateix». L'altra, també referida a Pujol: «el meu mandat tindrà com a característica fonamental l'acord en tot amb el president del Partit, en tot tret de la responsabilitat, la qual no vull defugir».

Roca, no només coneix la insubstituïbilitat del liderat de Jordi Pujol al capdavant de CDC sinó que està convençut que ara per ara és precisament el lideratge de Pujol el màxim garant de l'èxit convergent. Això no treu que Roca, tot i el seu discurs inequívoc («el primer objectiu que ens hem de marcar és el de fer avançar per la via de l'autogovern la reconstrucció nacional de Catalunya»), també conegui la dificultat, a l'ombra de Pujol, de fer-se una imatge de nacionalista. Però si a hores d'ara hi ha una cosa que Roca ja ha après de Pujol, és la importància de fer arribar el missatge polític no només a les classes populars o no només a les elits socials, sinó a tota la gent: «el nostre missatge i el nostre estil van adreçats a tothom».

I com a autèntic resultat del 8è Congrés queda la continuïtat al capdavant de l'aparell convergent de l'ara president: **Jordi Pujol**. A part que els estatuts dels partits puguin adaptar-se en breu perquè el president guanyi poder directiu. Pujol té actualment tota l'autoritat.

Ningú no ha de pensar que l'arribada de Roca a la Secretaria General ha estat un primer pas en el camí de la successió de Pujol com a candidat convergent a la presidència de la Generalitat. Pujol és un corredor de fons i veu l'arribada encara lluny, «el futur de la plenitud de Catalunya és lluny, i no serà fàcil». Si Pujol ha vist en Roca el nou secretari general és bàsicament perquè aquest es pot dedicar a mantenir el partit organitzat, mentre que Pujol ja feia més de vuit anys —des que va ser elegit president de la Generalitat— que no disposava de temps per a dedicar-se a CDC.

Quant a resultats de més immediata política, el 8è Congrés de CDC n'ha donat un de clar: en breu, no es demanarà la reforma de l'Estatut. Tot i que el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, **Josep Miró i Ardèvol**, havia presentat una esmena a la ponència núm. 1 —«Estratègia nacionalista del

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

Dalt, Miquel Roca; baix, Ramon Trias Fargas.

futur de l'autogovern de Catalunya», que demanava la immediata posada en marxa dels mecanismes adients per a iniciar la reforma de l'Estatut, el text definitiu aprovat no lliga un compromís precís en el temps sobre el tema de la reforma de l'Estatut. De qualsevol manera, la validesa de l'Estatut penja ja d'un fil, segons el mateix Pujol: «Tal com van les coses, si se'ns continua negant entitat política, aquest Estatut que ens permet fer mol-

tes coses, no serà, però, la solució definitiva».

També ha estat un resultat polític la decisió de demanar a partir del 1991 la revisió del sistema de finançament autonòmic, «els problemes i les necessitats econòmics i financers de la Generalitat no estan resolts...». Amb l'actual model de finançament —va dir Pujol— Catalunya queda en inferioritat competitiva. I un altre resultat del 8è Congrés, la decisió de no demanar la fusió amb Unió Democràtica de Catalunya, tal com recollia una esmena presentada per la Joventut Nacionalista de Catalunya, l'organització juvenil de Convergència.

Finalment, també s'ha després del 8è Congrés de CDC, pel que fa a la participació de Convergència en la política espanyola, que «CDC saludaria amb satisfacció i contribuiria, si cal, a ajudar a una alternativa progressista, autonomista europea, que reconegués a la societat civil el paper que li correspon en el desplegament de l'activitat econòmica, social i cultural; que reconegués la realitat plurinacional de l'estat i que interpretés el sistema autonòmic actual amb l'esperit amb què va ser inicialment definit».

No en va, en la mateixa mesura que CDC es considera «una opció imprescindible en el panorama polític de l'alternativa al socialisme espanyol», el que no farà actualment Convergència és impulsar una nova iniciativa singular d'alternativa al PSOE, com va ser-ho en el seu moment l'Operació Reformista. □